

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia - Nomor Rong Puluh Loro

Jeff Pippenger

2026-01-02

Nomer Rong Puluh Loro

Kita sampun nglangkungi separo saking sekawan rujukan tumrap Israel kuna, dados generasi “ula beludhak” ing artikel sadèrèngipun. Ing kitab Matius, Yohanes lan Gusti Yesus sami maringi tetenger dhateng tiyang Farisi lan Saduki dados generasi ula beludhak. Yohanes nggambaraken wiwitaning satunggaling prosès pengujian ingkang katandhani nalika piyambakipun mulang bilih Gusti Yesus, ingkang badhé ndhèrèk piyambakipun, badhé sakathahing ngresiki lantaènipun. Gusti Yesus nambahi prosès pengujianipun Yohanes kanthi nyakup prosès pangadilan, nalika Panjenenganipun nyebut ratuning Syeba lan Ninewe. Pangadilan kalampahan ing generasi kaping sekawan, lan satunggaling golongan ing salebeting pangadilan punika kawejahan minangka ula, awit bapakipun inggih punika Iblis. Gusti Yesus ugi nambahi prakawis bab generasi kaping sekawan ingkang ngupados pratandha, nalika pratandha punika cetha wonten ing sangajenging mripat.

Ing Matius rong puluh telu, “bilai-bilai” tumrap para Farisi lan Saduki dipratelakaké, lan proses panggodhènan lan paukuman maneh digandhèngaké karo turun pungkasan. Bab rong puluh loro nyawisaké latar kanggo bilai-bilai ing bab rong puluh telu.

Nalika para Farisi padha nglumpuk bebarengan, Gusti Yesus banjur ndangu marang wong-wong mau, pangandikane: Menapa panemumu bab Sang Kristus? Panjenengané punika putraning sinten?

Padha matur marang Panjenengané, Putraning Dawud.

Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, “Yèn mangkono, kepriyé Dawud sajroning Roh nyebut Panjenengané Gusti, kanthi ngandika, ‘Pangéran ngandika marang Gustiku, Lungguha ana ing sisih tengen-Ku, nganti mungsuh-mungsuhmu Dakdadèkaké ancik-ancik sikilmu’? Yèn Dawud nyebut Panjenengané Gusti, kepriyé bisa dadi putrané?”

Lan ora ana wong siji waé kang bisa mangsuli Panjenengané tembung siji, lan wiwit dina iku ora ana wong siji waé kang wani takon marang Panjenengané manèh. Matius 22:41–46.

Nalika lawang wis katutup tumrap samubarang sesambungan maneh, banjur Gusti Yesus ngaturaké wolung bilai ing pasal candhaké. Ing ayat telulas, bilai iku tumrap wong-wong sing nutup lawang-lawang menyang Kratoning Swarga. Saka lawang-lawang Swarga iku udan pungkasan diwutahaké. Wolung bilai iku ngenani wong-wong sing ngakoni mbukak lawang kang ora ana wong siji waé bisa mbukak, lan nutup lawang kang ora ana wong siji

waé bisa nutup. Ing sajroning wahyu, Sister White diparingi pituduh bab wong-wong sing ora ngetutaké Kristus mlebu ing Papan Mahasuci, nanging ngirim pandangan-pandangané menyang papan suci kang kosong, ing ngendi Iblis, kanthi pura-pura dadi Kristus, nuntun wong-wong mau supaya pracaya yèn samubarang kabèh becik waé. Wong-wong mau wis mbukak manèh papan suci, lan nutup Papan Mahasuci.

“Akeh wong ndeleng kanthi rasa giris marang tumindake wong-wong Yahudi sajrone nampik lan nyalib Kristus; lan nalika padha maca sajarah panyiksa nistha marang Panjenengane, padha ngira yen dheweke padha tresna marang Panjenengane, lan mesthi ora bakal nyélaki Panjenengane kaya kang ditindakake déning Pétrus, utawa nyalib Panjenengane kaya kang ditindakake déning wong-wong Yahudi. Nanging Gusti Allah, kang maos ati sakèhé wong, wus ndhawahaké katresnan marang Gusti Yésus kang padha diakoni dirasakaké iku menyang sawijining pangrungu. Kabèh swarga mirsani kanthi kapentingan kang paling jero tumrap panampané pawarta malaékat kang kapisan. Nanging akèh wong kang ngakoni tresna marang Gusti Yésus, lan kang netesaké luh nalika maca carita bab salib, malah ngguyu-olok kabar kabungahan bab rawuhipun. Tinimbang nampani pawarta iku kanthi kabungahan, padha mratélakaké yèn iku mung sawijining pangapusan. Padha sengit marang wong-wong kang remen marang katonipun Panjenengane lan ngusir wong-wong mau saka gréja-gréja. Wong-wong kang nampik pawarta kang kapisan ora bisa oleh paédah saka pawarta kang kapindho; mangkono uga padha ora oleh paédah saka sesambaté wengi separo, kang kuduné nyawisaké wong-wong mau supaya kanthi pracaya bisa lumebu bebarengan karo Gusti Yésus menyang papan kang Mahasuci ana ing papan suci swarga. Lan déné wus nampik loro pawarta kang dhisik mau, pangretèné dadi peteng banget nganti ora bisa ndeleng pepadhang ana ing pawarta malaékat kang katelu, kang nuduhaké dalan mlebu menyang papan kang Mahasuci. Aku weruh yèn kaya wong-wong Yahudi wis nyalib Gusti Yésus, mangkono uga gréja-gréja nominal wus nyalib pawarta-pawarta iki, mulané padha ora duwé kawruh bab dalan menyang papan kang Mahasuci, lan padha ora bisa oleh paédah saka pangantarané Gusti Yésus ana ing kana. Kaya wong-wong Yahudi, kang nyaosaké kurban-kurbané kang tanpa guna, padha uga ngaturaké pandangan-pandangané kang tanpa guna menyang ruangan kang wus ditinggal Gusti Yésus; lan Iblis, kang rena amarga pangapusan iku, njupuk sipat religius lan nuntun pikirané para kang ngakoni dadi wong Kristen iki marang awaké dhéwé, makarya kanthi kasektèné, pratandha-pratandhané, lan kaélok-an-kaélok-an gorohé, supaya padha saya kenceng kaiket ana ing jiretè.” *Early Writings*, 258–261.

Ayat patbelas punika satunggaling bilai awit ngremuk griyanipun para randha lan ndedonga dawa-dawa. Bilai ing ayat gangsal welas punika tumrap wong-wong ingkang ndadosaken para petobatipun dados kaping kalih langkung dados anak-anak neraka tinimbang piyambakipun. Ayat nembelas dumugi kalih likur kalih ngandharaken bilih para durjana sami supaos mawi Padaleman Suci.

“Iki dudu tembungé Sister White, nanging tembungé Pangéran, lan utusané Panjenengané wis maringaké mau marang aku supaya dakparingaké marang kowé. Gusti Allah nyeluk kowé supaya aja manèh nyambut-gawé nglawan karsané Panjenengané.

Kathah piwulang kaparingaké ngenani wong-wong kang ngakuné dadi wong Kristen, nanging padha ngetokaké sipat-sipaté Iblis, kanthi roh, tembung, lan tumindak ngalang-alangi majuné kayektèn, lan mesthi ngetutaké dalan kang Iblis tuntun tumrap wong-wong mau. Amarga atosing atiné, padha nyekel panguwasa kang babar pisan dudu kagungané wong-wong mau, lan kang ora prayoga dienggo déning wong-wong mau. Pangandikané Sang Guru Agung, ‘Aku bakal mbalikké, mbalikké, mbalikké.’ Wong-wong ing Battle Creek padha ngucap, ‘Pedalemané Pangéran, pedalemané Pangéran iku aku kabèh,’ nanging padha migunakaké geni lumrah. Atiné wong-wong mau ora dilunakké lan ora ditundhukké déning sih-rahmaté Gusti Allah.” Manuscript Releases, volume 13, 222.

Ing ayat telulikir lan patlikur, bilai iku tumrap nglirwakake kaadilan, sih-rahmat, lan kasetyan. Ayat selikur lan nemlikur ngrembug bab sandiwara ngresiki pérangan njaba saka tuwung, nanging dudu pérangan njeroné.

“‘Kita nduwèni bandha iki,’ pangandikané rasul iku banjur nerusaké, ‘ing sajroning wadhah-wadhah lemah, supaya kaluhuraning kakuwatan iku dadi kagungané Gusti Allah, lan dudu saka kita.’ Gusti Allah bisa waé ngumumaké kayektèn-É lumantar para malaékat kang tanpa dosa, nanging iku dudu rancangan-É. Panjenengané milih manungsa, wong-wong kang kaubengi déning kakirangan, dadi piranti ing kalaksanane rancangan-rancangan-É. Bandha kang tanpa pepadhan regané iku disèlèhaké ing wadhah-wadhah lemah. Lumantar manungsa berkah-berkah-É bakal katularaké marang jagad. Lumantar wong-wong mau kamulyan-É bakal sumunar metu menyang pepetenging dosa.” Kisah Para Rasul, 330.

Banjur ayat kaping rong puluh pitu lan rong puluh wolu ngenali wong-wong duraka minangka kuburan sing diplamir putih, nyambung karo Shebna ing Yesaya bab rong puluh loro, ing kono Shebna ngluhurake awake ana ing kuburan éndah sing lagi digawé déningé, nanging ora bakal tau mlebu ing kono, awit Gusti Allah bakal mbuwang dhèwèké metu saka cangkemé menyang pategalan sing adoh. Pategalan sing adoh iku dipralambangaké déning kuburané nabi goroh saka Bethel sing nuntun nabi sing ora manut supaya kakubur ing kuburan sing padha. Banjur bilai kaping wolu ngandika:

Cilakaning kowé, para ahli Torèt lan wong Farisi, para wong lamis! awit kowé padha mbangun kuburané para nabi lan ngias pasareyané para wong mursid, sarta padha kandha, Menawa aku padha urip ing jamané para leluhurku, aku mesthi ora bakal mèlu karo wong-wong mau ing getihé para nabi. Mulané kowé padha dadi seksiné awakmu dhéwé, yèn kowé iku anak-turuné wong-wong sing matèni para nabi. Mulané genepana ukurané para leluhurmu.

He para ula, he turuning ula welang, kapriye anggonmu bisa uwal saka paukuman neraka?

Mulané, lah Aku ngutus para nabi, para wong wicaksana, lan para ahli Toret marang kowé; lan sawatara saka wong-wong mau bakal kokpatèni lan koksali; lan sawatara manèh bakal kokpentungi ana ing papan-papan pangibadahmu, lan kokaniaya saka

kutha menyang kutha: supaya tumiba marang kowé sakèhé getih wong mursid sing wis katumpahaké ana ing bumi, wiwit saka getih Habel wong mursid nganti tekan getih Zakharia putrané Barakhia, kang kokpatèni ana ing antarané Padaleman Suci lan mesbèh.

Satemené Ingsun pitutur marang kowé, kabèh prakara iki bakal tumiba marang turun-temurun iki. Matius 23:29–36.

Ula-ulane, yaiku turunane weling, lagi katempuh paukuman ing perangan iki. Ing perangan iki paukuman iku ora adhedhasar paseksene ratu Sheba lan Ninevah, nanging déning getihe Abel nganti Zakharia. Turunan kaping papat, yaiku wong-wong weling, diadili déning loro seksi saka sajarah njaba Israel kuna lan loro seksi saka sajarah njero Israel kuna. Lukas pasal telu iku rujukan pungkasan saka patang rujukan marang para weling saka turunan kaping papat lan pungkasan, lan iku mung sawijining paralel karo Matius pasal telu. Ana patang rujukan kang ngenali manawa sajrone paukuman pungkasan marang brayat Allah, sajrone turunan kaping papat, siji golongan bakal mratelakaké wataké minangka para putra lan putri Iblis, lan golongan sijiné minangka para putra lan putri Allah. Prosès panggodhane kang miwiti pamisahan iku diwiwiti nalika utusan kang nyawisaké dalan tumrap Sang Utusan Prajanjian ngluhuraké swarané ana ing ara-ara samun.

Ing tenunan suci Kitab Suci, jeneng-jeneng iku dudu mung sesebutan, nanging pameca kang kabisikake—kidung kapindho kang katembangake ana ing sangisoring lumakune sajarah, kang nglairake kawedharaning manahing panebusan. Nalika tegesing para turunane wiwit Adam tekan Nuh disusun dadi sawijining pratelan, iku ngasilake sawijining pawarta kang cocog karo sajarah kang diwakili déning silsilah mau. Adam ateges “manungsa,” lan Set ateges “ditetepake.” Enos ateges “fana” (tundhuk marang pati), lan Kenan ateges “kasangsaran.” Lumantar “pangalembana/berkahing Allah” (Mahalalel), Swarga bakal “tumurun” (Yared). Swarga tumurun minangka “sang kang kasucekake utawa diurapi” (Henokh), kang martakake pawarta paukuman lumantar putrane Metusalah (“nalika dheweke mati, iku bakal dikirim”). Patine bakal dadi pucaking sawijining pambanjuran Roh Suci kang “kuwat,” kang diwakili déning Lamekh (ambegan) kang gabung karo Metusalah kaya Pambengoking Tengah Wengi gabung karo malaékat kapindho. Metusalah iku malaékat kapindho lan Lamekh iku Pambengoking Tengah Wengi kang ngancik pucak ing banjire Nuh.

Menawa dipunringkes malih, nama-nama punika mratélakakên: “Manungsa katetepakên dados fana, kaiket ing kasusahan lan pejah, minangka akibat saking Adam ingkang kapisan; nanging lumantar berkahing Allah, Kristus masrahakên Sariranipun piyambak kanggé tumedhak, nglairakên pangadilan lumantar pejahipun wontên ing kayu salib, ingkang lajeng katut déning kucuran ingkang kuwasa saking Roh Suci.”

Sepuluh asmà punika ngringkes pawartos Injil sarta nglacak sajarahing bumi wiwit tumitah dumugi udan pungkasan, ingkang pungkasanipun nuju dhateng Rawuhipun kaping Kalih. Simbolisme punika, ingkang kasimpen wonten ing asmà-asmà punika, manggih

padananipun wonten ing Kitab Wahyu. Kitab Purwaning Dumadi nyawisaken silsilah alfa, dene 144.000 ing Wahyu 7 nampilaken kasampurnaning omega wonten ing pasamuwan sisihan ingkang kapatrapi segel.

Yéhuda tegesé “pamuji,” Ruben tegesé “lah, ana putra,” Gad tegesé “beja apik/pasukan,” Asyer tegesé “bungah/rahayu,” lan Naftali tegesé “padudon.” Manasye tegesé “ndadèkaké lali,” Simeon tegesé “pangrungu,” Lewi tegesé “kagandhèng/kapangiket,” Isakhar tegesé “ganjaran,” Zebulon tegesé “pakurmatan/panggonan,” Yusuf tegesé “tambahing akèh,” lan Benyamin tegesé “putra sisih tengen.”

Wong-wong kang ngetutaké Singa saka taler Yehuda iku para putrané Allah, kang kaparingi kabegjan becik nalika padha lumebu ing sawijining proses panggodhogan lumantar gumul karo Allah kaya Yakub biyèn. Lumantar perjuwangan iki, dosa-dosané padha dilalèkaké ana ing proses kasucèné urip kang kaasilaké déning pangrungu marang Sabdané Allah, kang sabanjuré nggandhèngaké wong-wong mau marang Kristus ana ing sesambetan prajanjian. Ganjarané yaiku manggon kanthi kaurmatan bebarengan karo Kristus ing dhampar Panjenengané, lenggah ana ing panggonan-panggonan kaswargan nalika Allah migunakaké wong-wong mau kanggo nambahi Kratoné—nimbali wong akèh banget metu saka Babil dadi para putra ing tengené Panjenengané.

Anak-anaké Lèa sing cacahé nem kuwi yaiku Ruben, Yéhuda, Siméon, Lèwi, Isakar, lan Zebulon. Abdiningé, Zilpa, kang arané ateges “tetesan sing arum,” nduwèni anak lanang loro, yaiku Gad lan Asyer. Anak lanang loro saka Rakhel yaiku Yusuf lan Benyamin. Bilha, abdinngé Rakhel, ateges “isin utawa wedi,” lan anak-anaké yaiku Dan lan Naftali. Kanthi cara profètis, silsilah ing kéné nyedhiyakaké sawetara garis kanggo dipertimbangaké. Beda karo alpha lan sepuluh turun-temurun ing Purwaning Dumadi pasal lima, omega nduwèni rolas turun-tumurun, kanthi variabel profètisé dhéwé sing mligi. Ing antarané wong satus patang puluh papat ewu, Dan ora kasebut, lan Manasyé nggantèni Éfraim, saduluré.

Genealogi alfa ing Kitab Purwaning Dumadi selaras karo genealogi omega ing Kitab Wahyu, amarga Purwaning Dumadi nedahake pakaryan ilahi Sang Kristus ing karahayon, lan Wahyu nedahake para wong kang, ana ing kasampurnaning omega saka ramalan alfa mau, kanthi sampurna netepi janji lan ramalan iku piyambak kang wus kapratelakake ana ing ramalan alfa.

Panganggoné loro garis iki asring ditindakaké déning para teolog, nanging ora tau nganggo sudut pandang metodologi garis demi garis. Loro silsilah ing Purwaning Dumadi lan Wahyu maringaké loro seksi yèn Allah ngandika ing tataran sekunder. Sawijining basa iku paseksi sing katulis kaya dene kacathet, lan sawijining garis sekunder ing sajroning paseksi mau katetepaké ing tataran simbolis. Para teolog lumrahé ora nerusaké luwih adoh tinimbang pengamatan lumahing bab pesen sing kaandharaké lumantar tegesé jeneng-jeneng ing Purwaning Dumadi lan Wahyu. Wong-wong mau nganggep apa sing didelengé minangka sawijining kabaruan sing luwih akèh nyritakaké kawicaksanan manungsa duwéné dhéwé, kaya kabuktèn saka kaprigelané sing kebak rasa suci dhéwé kanggo ndeleng metafora ing

sajroning tegesé jeneng-jeneng mau. Wong-wong mau ora tau ndeleng pesen sing kaandharaké ing rolas putrané Ismael. Wong-wong mau ora ndeleng kanthi bener silsilah-silsilah Gusti Yesus ing Matius lan Lukas. Wong-wong mau ora ndeleng silsilah para ratu pungkasan pitu ing Yehuda, lan para ratu pungkasan pitu ing Israèl, para ratu kapisan pitu ing Yehuda utawa para ratu kapisan pitu ing Israèl.

Nalika aku ngandika manawa wong-wong iku ora weruh, maksudku yaiku menawa panjenengan takon marang Google apa ana piwulang ngenani silsilah-silsilah iki, wangsulane iku “ya,” tumrap Adam nganti Nuh ing Purwaning Dumadi, lan “ya” tumrap satus patang puluh papat ewu iku. Nanging, apa dheweke nerapake sepuluh turunan Abram ing Purwaning Dumadi bab sewelas kanthi cara kaya mangkono? Ora. Apa dheweke nerapake silsilah Kain lan silsilah Set? Ya, nanging adoh banget saka teges kang satemene, nganti kaya-kaya dheweke lagi ngrembug prakara liya. Mesthi wae dheweke ngrembug silsilah-silsilah Sang Kristus ing Matius lan Lukas, nanging maneh, dheweke luput saka sasaran kanthi adoh banget. Yagene iku wigati, panjenengan takon? Amarga aku duwe ancas maringi sawijining ringkesan babagan garis-garis silsilah profetik iki, lan aku kepengin cetha wiwit wiwitan manawa aku lagi ngupaya ngenali makna wigatine generasi kaping papat minangka sawijining pralambang pamedhar wangsit Kitab Suci. Ringkesan babagan silsilah-silsilah iki bakal mbiyantu ing bab iku, nanging bakal dadi kalalèn tumrap sapa wae, manawa dheweke ngira yèn ringkesan prasaja bab prakara-prakara iki kang bakal katutur sabanjure iku wus dadi kabèh kang perlu dimangertèni ngenani garis-garis silsilah iki.

Sawisé silsilah Adam nganti Nuh, kita nemokake rong garis silsilah ana ing pasal papat lan pasal lima kitab Purwaning Dumadi. Rong garis iku diwakili déning turunane Kain lan turunane Set. Beda karo silsilah Adam nganti Nuh kang makili sapuluh turunan, garis Set lan Kain loro-loroné padha nuduhake wolung turunan. Awit saka iku, kalorne kudu dianggep minangka rong wektu kang saben-saben dumadi saka papat. Set lan Kain iku pralambang-pralambang prajanjian, lan Kain makili wong-wong kang ana ing Yesaya wolulukur lan rolikur padha damel prajanjian pati, yaiku prajanjian kang bakal dibatalaké nalika paukuman kang nglimputi teka kaya banjir. Wong-wong iku yaiku wong-wong kang mbangun omahé ana ing sandhuwuré wedhi. Wong-wong kang mbangun ana ing sadhuwuré Watu Karang padha damel prajanjian urip, kaya kang diwakili ana ing 1 Petrus, pasal loro, minangka wong-wong kang wus ngrasakaké yèn Gusti iku becik, lan dadi “turunan kang kapilih.” Wong “akeh” padha mbangun ana ing sandhuwuré wedhi, nanging mung “sethithik” kang kapilih.

Silsilah Kain iku sawijining nada pambrontakan ing simfoni jeneng-jeneng, awit jeneng-jeneng iku makili kamulyaning manungsa kang muspra, kang nuntun marang pambulangan tanpa ancas, sawisé katempuh paukuman saka swarga. Kanthi nglirwakaké pepeling mau, turunane Kain ngakoni sawijining kaallahan palsu, kang kasamun ing daya pambales manungsa, kang dilambangaké déning seni-senining manungsa, kang mbangun sawijining kabudayan wesi; endah, nanging kasar lan kebak panganiaya, sarta tanpa pangajab. Pratelan pungkasan iku minangka ringkesan saka pesen ing wolung turunan Kain

kang dijupuk saka jeneng-jeneng mau.

Turunane Seth mangsuli turunané Kain kanthi sih-rahmat. Ing kalemahaning manungsa sing wus katetepaké tumrap umat manungsa, wong-wong kang nyebut marang Allah bakal kaowahi kasusahané dadi pamuji nalika swarga tumurun. Kanthi setya lumampah ing dalan kang munggah marang kamulyan, sajroning mangsa pancoban, nganti tekaning panguwuh “pangajeng-ajeng,” iku ndhatengaké katentreman, lumantar banyu-banyu kaslametan. Pratelan pungkasan iku minangka ringkesan pesen ing wolung turunan Seth kang dijupuk saka jeneng-jenengé.

Alesan ngapa wolung turun-temurun iku dipérang dadi rong golongan, saben golongan dumadi saka patang turun-temurun, kaestablis ing langkah kapisaning prajanjian, nalika wangsit bab pangawulan ing Mesir ditemtokaké dadi 400 taun lan uga manawa 400 taun mau bakal rampung ing turun-temurun kaping papat. Nalika paseksèné Paulus digandhèngaké menyang wangsit prajanjian alfa, iku ngasilaké rong mangsa, saben-saben suwéné 215 taun, kang masing-masing katata saka patang turun-temurun. Wolung turun-temurun ing sajroning 430 taun iku nggambaraké rong mangsa sing sabené 215 taun. Mangsa kapisan diwakili déning Firaun becik sing wanuh marang Yusuf. 215 taun sawisé iku, ana Firaun anyar sing ora wanuh marang Yusuf. Banjur golongan patang turun-temurun sabanjuré wiwit.

Wolu turun-tumurun sing kabagi padha rata dadi rong periode, kanthi cetha ditandhani minangka sawijining periode piyambak kang dumadi saka patang turun-tumurun, ndhukung panganggone wolung turun-tumurun Kain lan Set kanthi cara kang padha. Nalika panganggone iku ditindakake, wolung turun-tumurune Set katata jejeg karo wolung turun-tumurune Kain. Kain nggambarake wong akèh kang nampa tandha kewan galak, lan Set nggambarake wong sathithik kang nampa segelane Allah. Kain iku pratandha kamanungsan, lan Set iku pratandha kamanungsan kang kagandheng karo Kaallahan ing wewengkon prasyaning Nuh, dene garis turune Yusuf lan Musa ana ing wewengkon prasyaning Abram.

Banjur ing pasal kaping sewelas, silsilah umat pilihan diwakili déning sepuluh jeneng saka Sem nganti Abram. Pasal kaping sewelas iku crita menara Babel, nanging uga silsilah umat pilihan, kaya kang diwakili déning Abraham. Pasal kaping sewelas ngenalaké sawijining umat pilihan kang bakal lumebu ing sajroning prajanjian rangkep telu karo Gusti Allah. Tahap katelu lan pungkasan yaiku kurban Ishak ing pasal kaping rong puluh loro. Pasal “sewelas” iku wiwitan alfa lan pasal “rong puluh loro” iku pungkasan omega. Iman kang diperlokaké kanggo ngrungokaké swaraning Gusti Allah ing makna jeneng-jeneng, ora béda karo iman kang diperlokaké kanggo ngrungokaké swarané ana ing panomeran Sabdané. Sawijining panrapan saka silsilah kang ora digatekaké déning para teolog, yaiku silsilah Ismael, lambang Islam.

Lan iki jenengé para putrané Ismael, manut jenengé, miturut turun-temurune: anak pambarepé Ismael, yaiku Nebayot; lan Kédar, lan Adbéel, lan Mibsam, lan Misma, lan

Duma, lan Massa, Hadar, lan Téma, Yetur, Nafis, lan Kedémah: Iki para putrané Ismael, lan iki jenengé, miturut kutha-kuthané, lan miturut benteng-bentengé; rolas pangéran miturut bangsa-bangsané. Purwaning Dumadi 25:13–16.

Nalika tegesing rolas jeneng iki dirangkep dadi sawijining pratelan, wacané mangkéné: “Miturut pralambang kenabian, turunane Ismael iku bangsa kang subur lan kulité peteng, kang misuwur minangka para prajurit, nanging kanthi sajarah lan kenabian padha kasusahaké ing tanggal 11 Agustus 1840 lan sawisé iku ing tanggal 11 September 2001. Ing sajarah Alkitab, padha sinebut anak-anaké wetan. Asal-usulé saka Arabia, papan tuwuhé rempah-rempah wangi kang dienggo ing tata ibadah pasucèn Ibrani. Tembung “assassins” asalé saka sajarah Islam lan nggambaraké pati kang ditindakake ing kasepen. Ing jaman Perang Salib, Islam ngurung, ngubengi, lan ngepung Éropah Katulik, nanging pamèngkuhané sabanjuré nandhani rawuhipun penyegeran wiwit 1840 nganti 1844, uga saka 9/11 nganti tumeka ing krisis hukum Minggu. Tegesing rolas jeneng putra-putrané Ismael kabèh kaawakili ing pratelan sadurungé lumantar aksara kandel.”

Rolas asmane garis turune Ismael makili angka telulas, manawa Ismael klebu ing dhaptar iku. Telulas iku angka simbolis tumrap “pambrontakan,” kang pancen dadi tumindaké Hagar, kang njalari Abraham ngidini Hagar lan Ismael dibuwang metu. Paulus migunakaké kedadeyan iku kanggo nggambarake pambuwangan Israèl kuna minangka umat prasetyaning Allah, ing wektu kang padha nalika Panjenengané lagi netepake sawijining prajanjian karo pangantèn putri-Né kang Kristen.

Amarga wis katulisan, manawa Abraham kagungan putra loro, siji saka abdi wadon, sijiné saka wong wadon mardika. Nanging kang lair saka abdi wadon iku lair manut daging; déné kang saka wong wadon mardika iku lumantar prasetya. Iku kabèh minangka pasemon alegoris: awit iki iku prajanjian loro; kang siji saka gunung Sinai, kang nglairaké marang pangawulan, yaiku Agar. Sabab Agar iki iku gunung Sinai ing tanah Arab, lan cocog karo Yerusalem kang saiki ana, awit dhèwèké ana ing pangawulan bebarengan karo anak-anaké. Nanging Yerusalem kang ana ing dhuwur iku mardika, lan iku ibuné kita kabèh. Amarga wis katulisan, Bungaha, hé wong gabug kang ora nglairaké; sumeblaka lan sesambata, hé kowé kang ora ngalami lara nglairaké: awit wong kang katilar iku duwé anak luwih akèh tinimbang wong kang duwé bojo. Saiki kita, para sadulur, kaya dene Iskak, iku anak-anaking prasetya. Nanging kaya nalika semana, wong kang lair manut daging nganiaya kang lair manut Roh, mangkono uga saiki. Éwadéné apa pangandikané Kitab Suci? Usirna abdi wadon iku lan anaké: amarga anaké abdi wadon ora bakal dadi ahli waris bebarengan karo anaké wong wadon mardika. Mulané, para sadulur, kita iki dudu anak-anaké abdi wadon, nanging anak-anaké wong wadon mardika. Galatia 4:22–31.

Ismail iku pralambang Islam, lan Hagar, ibuné Ismail, iku pralambang pasamuwaning prejanjiane pati. Iskak iku pralambang Kristen, lan Sara iku pralambang pasamuwaning prejanjiane urip. Awit saka iku, Ismail nduwèni rolas anak lanang, awit rolas iku pralambang umat prejanjiane Allah, lan Islam iku tiron palsu saka umat prejanjiane Allah.

Ing Injil ana rong silsilah tumrap Kristus. Siji ana ing Matius lan sijiné ana ing Lukas.

Lan Yakub nglairaké Yusuf, bojoné Maria, saka Maria lair Gusti Yésus, kang sinebut Kristus. Mulané sakèhé turun-tumurun wiwit saka Abraham tekan Dawud cacahé patbelas turun; lan saka Dawud tekan pambuwangan menyang Babil patbelas turun; lan saka pambuwangan menyang Babil tekan Kristus patbelas turun. Anadéné kalairané Yésus Kristus iku mangkéné: Nalika Maria, ibuné, wus dipun tunangakaké karo Yusuf, sadurungé padha nglumpuk dadi siji, katemokaké ngandhut saka Roh Suci. Matius 1:16–18.

Genealogi ing Mateus nandhani telung mangsa sing padha, saben-saben patbelas turunan, kang bebarengan nglumpuk dadi satunggal mangsa patang puluh loro. Kristus iku omega saking sajarah prajanjian ing sesambetanipun kaliyan Musa minangka alpha saking sajarah prajanjian. Musa medhar wangsit bilih Kristus badhé “kados dhirinipun piyambak.” Musa gadhah tigang mangsa patang puluh taun wonten ing gesangipun ingkang cacahipun satunggal atus kalih dasa taun. Saben mangsa patang puluh taun saking gesangipun Musa, manawi dipunatur larik demi larik, pungkasanipun dumugi ing Kadesh, pralambang saking taun 1863 lan angger-angger Minggu. Tigang mangsa Kristus pungkasanipun dumugi ing Dawud, panawanan ing Babil, lan Kristus netepaken prajanjian kaliyan rahipun piyambak wonten ing kayu salib. Dawud nggambaraken pengangkatan greja ingkang menang nalika angger-angger Minggu, lan larik kapindho nandhani para prawan bodho dipunbeta dhateng Babil, nalika angger-angger Minggu. Mangsa ingkang kaping tiga pungkasanipun wonten ing kayu salib, ingkang sapisan malih dados pralambang angger-angger Minggu, papan Kristus netepaken prajanjianipun Abraham kaliyan satunggal atus patang puluh sekawan ewu lan prajanjianipun Nuh kaliyan wong kathah ageng.

Bab kang nggumunaké kang bisa dimangertèni nalika loro garis iki dipasang tumpang-tindih siji ing dhuwuré sijiné, yaiku yèn satus rong puluh tauné Musa nyambung karo satus rong puluh tauné Nuh, lan patang puluh loro turun-temuruné Kristus nyambung karo antikristus kang mrentah sajroning patang puluh loro sasi simbolis ing wektu ukum Minggu.

Lan Pangéran ngandika, Roh-Ku ora bakal tansah mbudidaya marang manungsa, amarga dhèwèké iya daging: nanging umuré bakal satus rong puluh taun. Purwaning Dumadi 6:3.

Bebarengan karo silsilah ing Injil Matius, kang nekanake prajanjian Abraham, silsilah Kristus, kados dene dipratelakake déning Lukas, ngambah tekan tumitah, saéngga nekanake prajanjian kauripan kang dilanggar déning Adam ing Eden. Silsilah Lukas diwiwiti saka Gusti Yesus, banjur dilacak mundur lumantar garis turunipun tekan Adam, kang kasebut minangka putraning Allah. Garis iku dipungkasi ana ing Adam kapindho kang sampurna, lan diwiwiti saka Adam kapisan kang sampurna. Saka Adam kapisan tekan Adam kapindho dipratelakake minangka 77 turun-temurun.

Silsilah-silsilah ing Kitab Suci nggambarake garis-garis kayekten. Kita nembe ngidentifikasi sapérangan garis kang adoh ngluwihi cacahing seksi kang diperlokake kanggo netepake

sawijining kayekten. Garis-garis silsilah iku ngemot swaraning panggenapan sajarah lan ramalan tumrap mangsa ngarep, lan uga ngemot swaraning Palmoni, Sang Panyacah Rahasia kang Ajaib, awit têtaka-teki angka kang dipasang ana ing sajroning garis-garis iku maringi swara kapindho. Kaloro swara iku katrungu bebarengan karo swara katelu liyane, yaiku swaraning Sang Ahli Basa kang Ajaib, kang nitahake lan nguwasani samubarang kabèh, kalebu asmane wong, panggonan, lan barang.

Nalika Yokanan noleh kanggo ndeleng swara ing mburiné, swara iku kados swaraning toya akèh, lan nalika Daniel nampi wahyu kang padha, swarané punika swaraning wong akèh. Pesen lumahing Kitab Suci, sarta jeneng-jeneng kang kapanggih bebarengan karo pesen iku, uga wilangan-wilangan ing sajroning pesen iku, iku telung swara ing satunggaling pérangan. Nalika panjenengan njupuk satunggaling larik kanthi telung swara mau lan numpangaké ing dhuwuré satunggaling larik sejajar, telung swara mau dados swara akèh.

Lan ana swara metu saka dhampar, ngandika, Padha memujia marang Gusti Allah kita, sakehe para abdi-Né, lan kowe kabeh kang wedi marang Panjenengané, becik cilik utawa gedhé. Lan aku krungu kaya swarané wong akèh banget, lan kaya swarané banyu akèh, lan kaya swarané gludhug kang rosa, padha ngandika, Haléluya: awit Gusti Allah, Pangéran Kang Mahakuwasa, jumeneng ratu. Wahyu 19:5, 6.

Sawenèhing silsilah kang paling wigati kapanggih ana ing para ratu Israèl. Pitu ratu Israèl kang kapisan, yaiku karajan lor, dipungkasi déning Ahab, Izebel, lan Élia, mula makili undhang-undhang Minggu. Garis pitu ratu kang pungkasan saka suku-suku lor diwiwiti saka undhang-undhang Minggu lan dipungkasi ing nutupé mangsa percobaan manungsa, nalika Mikhaèl jumeneng ing Daniel 12. Pitu ratu Yéhuda kang kapisan nggambarake sajarah wiwit saka undhang-undhang Minggu nganti Mikhaèl jumeneng, lan pitu kang pungkasan nandhani sajarah kang nuntun marang undhang-undhang Minggu. Ana loro garis silsilah, loro-loroné padha nduwèni sajarah alfa lan sajarah omega. Sajarah alfa iku mangsa saka 9/11 tekan undhang-undhang Minggu, lan mangsa omega iku saka undhang-undhang Minggu nganti nutupé mangsa percobaan. Pitu ratu Israèl kang kapisan selaras karo pitu ratu Yéhuda kang pungkasan; lan pitu ratu Israèl kang pungkasan selaras karo pitu ratu Yéhuda kang kapisan.

Kita badhé nerusaké ing artikel salajengipun.

“Teguhana Nganti Tumeka ing Pungkasan”

“[Wahyu 1:1, 2, dipunpetik.] Sakabèhé Kitab Suci punika satunggaling wahyu; awit kabèh wahyu dhateng manungsa asalipun lumantar Kristus, lan kabèh punika kaasta ing Panjenenganipun. Gusti Allah sampun ngandika dhateng kita lumantar Putranipun, ingkang kagunganipun kita lumantar titah lan lumantar panebusan. Kristus rawuh dhateng Yohanes, nalika piyambakipun kaasngaken ing Pulo Patmos, kanggé maringi dhatengipun kayektèn tumrap dinten-dinten pungkasan punika, kanggé nedahaken dhatengipun punapa ingkang enggal badhé kalampahan. Gusti Yesus Kristus punika pangemban ageng wahyu ilahi. Lumantar Panjenenganipun kita gadhah kawruh bab

punapa ingkang kedah kita antos-antos wonten ing adegan-adegan panutup sajarah bumi punika. Gusti Allah maringi wahyu punika dhateng Kristus, lan Kristus maringaken wahyu ingkang sami punika dhateng Yohanes.”

“Yohanes, murid kang kinasih, iku wong sing kapilih kanggo nampi wahyu iki. Panjenengané minangka siji-sijiné sing isih urip pungkasan saka para murid kapilih kang kapisan. Ing sangisoré tatanan Prajanjian Anyar, panjenengané kinormatan kaya dene nabi Daniel kinormatan ing sangisoré tatanan Prajanjian Lawas.”

“Pitedah kang kudu dikandhakaké marang Yokanan iku penting banget, nganti Kristus rawuh saka swarga kanggo maringaké pitedah mau marang abdiné, lan dhawuh supaya dheweke ngirimaké marang pasamuwan-pasamuwan. Pitedah iki kudu dadi sasaran panaliten kita kang ngati-ati lan kebak pandonga; amarga kita urip ing mangsa nalika wong-wong kang ora ana ing sangisoré piwulangé Roh Suci bakal nggawa mlebu téyori-téyori palsu. Wong-wong iki wis ngadeg ana ing papan-papan kang dhuwur, lan padha nduwèni rancangan-rancangan ambisius kanggo dilaksanakké. Padha ngupaya ngluhuraké awaké dhéwé, lan ngrevolutionèraké kabèh tatanan kaanan. Gusti Allah wis maringi kita pitedah kang mirunggan kanggo njaga kita saka wong-wong kang mangkono. Panjenengané ndhawuhi Yokanan supaya nulis ana ing sawijining kitab bab apa kang bakal kelakon ing adegan-adegan panutuping sajarah bumi iki.

“Sawisé lumakuné wektu, Gusti Allah masrahaké marang para pandhereké kang setya prinsip-prinsip bebener saiki kang aji. Prinsip-prinsip iki ora diparingaké marang wong-wong sing ora tau melu ing pawartané malaékat kapisan lan kapindho. Prinsip-prinsip iki diparingaké marang para penggawé sing wis melu ing pakaryan iki wiwit wiwitan.

“Wong-wong kang wis lumampah ngliwati pengalaman-pangalaman iki kudu tetep jejeg kaya watu karang tumrap asas-asas sing wis ndadèkaké kita Advent Hari Ketujuh. Wong-wong mau kudu dadi sesrawungan pegawe karo Gusti Allah, ngiket paseksen lan nyegel angger-angger ana ing antarané para sakabaté. Wong-wong kang melu ana ing pamegaring pakaryan kita ing ndhuwur dhasar kayektèn Kitab Suci, wong-wong kang wanuh marang tandha-tandha dalan sing wis nuduhaké margi kang bener, kudu dianggep minangka para pegawe kang aji paling luhur. Wong-wong mau bisa matur saka pengalaman pribadhi bab kayektèn-kayektèn sing wis dipasrahaké marang wong-wong mau. Wong-wong iki aja nganti nglilakaké pracayané diowahi dadi tan pracaya; wong-wong mau aja nganti nglilakaké panji malaékat katelu direbut saka tangané. Wong-wong mau kudu nyekeli wiwitaning kapitadosané kanthi teguh nganti tekan wekasané.

“Gusti wis mratelakaké yèn sajarah jaman biyèn bakal diwedharaké manèh nalika kita mlebu ing pakaryan panutup. Saben kayektèn sing Panjenengané wis paringaké kanggo dina-dina pungkasan iki kudu dipratelakaké marang jagad. Saben pilar sing Panjenengané wis netepaké kudu dikuwataké. Saiki kita ora bisa nyingkir saka dhasar sing wis ditetepaké déning Allah. Saiki kita ora bisa mlebu ing organisasi anyar apa waé; awit iki tegesé murtad saka kayektèn.

“Pakaryan misionaris médis perlu dimurnèkaké lan diresiki saka samubarang apa waé sing bakal ngrèmèhaké pracayané para pracaya marang pengalaman jaman biyèné umaté Allah. Éden, Éden kang éndah, dirusak déning mlebué dosa. Saiki perlu ngélingaké manèh pengalamané wong-wong sing wis melu nindakaké péran sajroning netepaké pakaryan kita ing wiwitané.

“Saka wektu ke wektu kita maca kabar pejahé para wong agung ing donya. Wektuné teka kanthi dadakan, kaya sajroning sakedhap. Akeh wong, sing dikira ana ing kaanan sehat, mati sawisé pésta, utawa sawisé ngreka rancangan-rancangan égois kanggo ngluhuraké awaké dhéwé. Pangandika banjur metu, ‘Dhèwèké kagandhèng karo brahalané; tinggalna dhèwèké piyambakan.’ Iki ateges yèn Gusti ora manèh njaga dhèwèké saka cilaka. Pati dadakan banjur teka, lan apa regané pagawéan uripé? Uripé wis dadi sawijining kagagalan. Wit iku rubuh amarga kakuwatan sing wis nyangga wit mau nilar dhèwèké marang kurban panyembahan brahalané.”

“Para priya lan wanita kaserep ing anggone nggolèki sawiji prakara kang bisa dipunrènèni. Wong-wong mau ngedol nyawanipun kanthi tanpa guna, lan Gusti Allah narik kawelasan saha kasabaranipun ingkang dawa. Wong-wong mau dipuntinggal manut pilihanipun piyambak.

“Ana wong-wong sing, sanadyan ngakoni pracaya marang kayektèn jaman saiki, wus ngrendhahaké pracayané lan nolak lumaku ana ing pepadhang. Sapa ta saiki sing gelem nyingkiraké paugeran-paugerané sing mentingaké awaké dhéwé lan kadonyan? Sapa ta saiki sing bakal sregep ngudi supaya nyumurupi regané nyawa? Apa bathiné tumrap manungsa, manawa dhèwèké oleh kabèh donya, nanging kelangan nyawané dhéwé? Utawa apa kang bakal diwènèhaké manungsa minangka panebus ijol kanggo nyawané? Apa kowé lagi keluwen lan ngelak marang roti kauripan lan banyu kaslametan? Apa kowé nyumurupi aji regané nyawa-nyawa kang marga saka iku Kristus wus seda? Apa wong-wong sing sajatiné dianggep dadi wong Kristen kuwi urip cocog karo pangakèn pracayané? Apa padha waspada marang aji regané nyawa? Apa padha ngupaya nyucèkaké nyawané lumantar mituhu marang kayektèn?” Manuscript Releases, jilid 20, 150, 151.